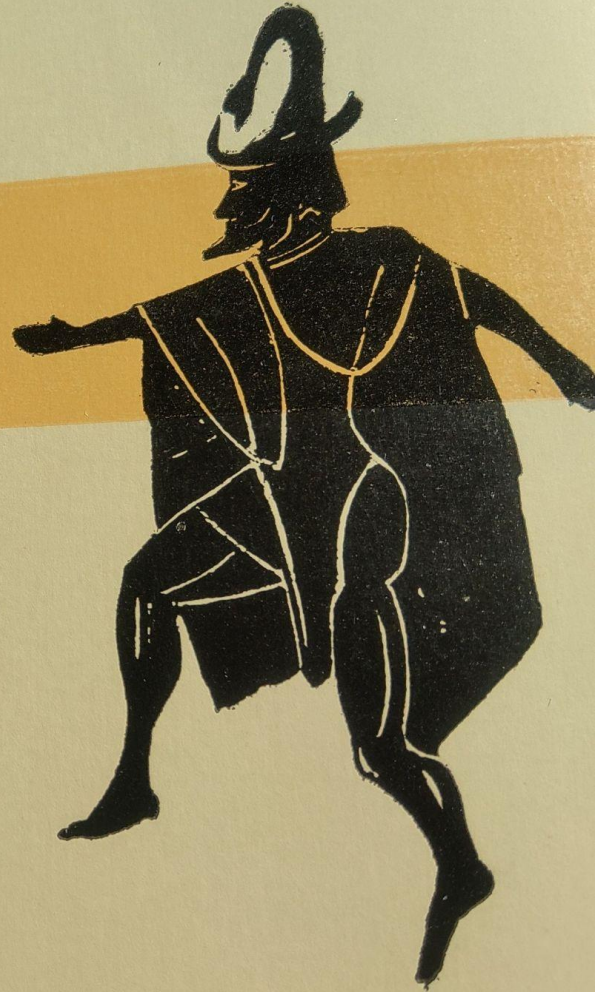

Joan A. Guerrero

la pietat
sota
el mont

universitat de valència

Index

1. Pròleg.....	2
2. Les vetles i la fletxa.....	3
3. El vol de la flama.....	4
4. La depressió amb la guitarra.....	5
5. L'aroma dels déus.....	6
6. La rutina dels saberuts.....	7
7. Si el mal ja està fet, malament rai.....	8

Pròleg

“Resulta un poemari interessant si tenim en compte la data de publicació i les característiques de l’obra, les quals ens duran a capbussar-nos en tot el complex i captivador món dels poetes valencians d’aquesta generació... Tot un munt de metàfores i impossibles hi surten al pas del lector tan aviat com enceta el primer poema.”

“El poemari de Joan Guerola no és pas tan agressiu com el del Jàfer inicial. Hi ha paronomàsies, jocs de paraules plens de màgica sonoritat, una investigació lingüística incessant a la recerca de l’ànima pura de la paraula com a signe total, que confegeixen eixa exuberància verbal que caracteritza una generació: *Muntanya gitada a la claror. Encendré sofre i el foc purificarà la vostra solitud.*”

“Rituals druides d’immolació/purificació de la carn (*Sacerdotesses vetlaran / perquè no se us apague el foc*) comparteixen l’espai d’aquest llibre amb el reflex esmorteït d’una llunyana psicodèlia. *Mirava un negre amb el pèl ros.*”

Sense deixar de banda el sentiment sincer i casolà on es manifesten altres empentes com la d’Estellés...”

Resum de la ressenya de Vicent E. Belda apareguda en la pàgina 412 de la revista Alba Núm. 5-6 (1990-91)

Les vetles i la fletxa

(La pietat sota el mont)

I a la nit s'encendran les vetles
i la fletxa em farà fresar boscos de gessamí.
La flaire que no s'ha esbullat em decep
i em redreça tot dret cap al lloc fix.
El sentiment de sucre en la mar que bull a les venes,
em malmena i m'escorxa com llebre que fuig.
Bèstia folla que em robes el joiell del goig,
serp que envolta i escanya l'esmoreït cos!
Llàgrimes feixugues que han mort
al desert em fan un esguard esborronat i tremolós.

© del poema: Joan Guerola, 1974

Joan Guerola

El vol de la flama

(La pietat sota el mont)

Pense vendre el somier per somniar
si no em deixes jeure a la falda de mimosa,
on les mirades dels xiquets alhora
esgrimeixen l'aire fins que no s'esmicola,
i també tremolen per saber el veredict del juí
a fi de conèixer qui li matarà al gripau el verí.
La vespa fa néixer el dolor d'una errant
llàgrima que regalima la galta coberta de pols,
la llàgrima com un corall que banya la llum
amb fum i sabó a l'ull.
Encendré sofre i el joc purificarà la solitud
mentre les sacerdotesses vigilaran que no s'apague el foc.
No us vull comprar com qui suborna vigilants, però em peguen fort
els fantotxes, i per mantenir la flama hauré de fer algun vol.

© del poema: Joan Guerola, 1975

Joan Guerola

La depressió amb la guitarra

(La pietat sota el mont)

Tant foraster en el cos com en el fons del dolor
d'una tempesta, que me'n vaig tip del somriure melós
que encapritxa el cos i ens arriba a aturar l'alè i el mos.
Boto un sord mur de dents i arranco una rialla de canya,
que decora el cristall de la caixa estranya,
on reposa el reialme de l'heroi crivellat de por.
Tothora em traeix l'horitzó que s'il·lumina amb collars de núvols,
mentre la música del violí cordada al fil embriaga
i escanya els delers que el palau de l'aire amanyaga.
Els blisters enlluernen somnis que cada arruga delata.
El desencís ofereix l'oblit de la llotja a la guitarra
que s'encadena a la llibertat fidel de les línies de la pissarra,
dolcesa i son et fan surar i t'encerclen amb un llaç
immers i encisat en la sentida d'un bes estimat.

© del poema: Joan Guerola, 1975

Joan Guerola

L'aroma dels déus

(La pietat sota el mont)

Preludi

Una flama arrossega les puntes de dos pèls
que enceten, amb destresa i amb total encert,
el preludi de la simfonia. Cada moviment
evoca, gaudeix i fuig com claus rabents
pel forat buit, que xucla tot coneixent,
l'escorça de l'escorpi oferint l'espai.
Solca la flama dels sons i dels temps
amb l'harmonia del pelegrinatge del suor de la sang.
Les batutes volen soles, es muden, embadaleixen
l'esfera amb sonates, adagios, minuets i rondo-sonates.
Llavors retornen les aromes
de les cèlebres persones
que somien a festejar la simfonia de les noces.
La flama amaïna i desvetlla
per sembrar amb verds llimones
el triomf del fang que beu la saba dels déus.

© del poema: Joan Guerola, 1975

Joan Guerola

La rutina dels saberuts

(La pietat sota el mont)

El saxofon serpeja com un llamp
el candor sobre l'esquena del penyal.
Amb una columna i una escala pujaré
al cim de la eterna muntanya
i, abans no es podreixi la pols de la senda,
ho hauré de fer per la pedregosa pendent de pedra
i soterrem dins d'un monòlit el fàstic quotidià.
Esquivaré xerraires prolixes i excel·lències dels saberuts,
dels qui estan avesats a llances sagrades de pedra.
Lluny hi seré tranquil d'enveges
ni que fossin fulles seques
que esclaten el plor del bo i el dolent.
Ja hi som, m'ha aplegat el moment
de beure'm una gota ben
amarga en vint glopades violentes.
Qui pot obviar la brega si el mal ja està fet!
Qui està exempt i se'n descarta sense més!
En mi són moltes les brunes vegades
que, sense jo tenir-hi res a veure, per tu he hagut de parar la cara
com si el trill cec de l'era fes rodar.
Et creus una reina, oi! Doncs, siguis responsable!
Ja en tinc prou! Respirant pols fins a dalt
em garbellaré al sacseig d'una dansa
incolora perquè quan tot és massa
cal eixir de la madeixa per ser-hi en pau.

© del poema: Joan Guerola, 1975

Joan Guerola

Si el mal ja està fet, malament rai **(La pietat sota el mont)**

Silenci que dibuixa, encercla i esmorteix un llum
amb una estèril cadira escolar al damunt.
Silenci que envernissa i folra d'innocència un cos
que mans atenallen i inhibeixen en un lloc fosc.

Retorna la imatge de l'espai on rema un barquer
que passa a buscar el nen aïllat que no es pot defensar com un arquer,
que als altres no gosa expressar opinions i necessitats,
els agressors s'hi acarnissen quan poden oldre debilitat.

I quan l'aleteig del rem el porta fins a una àncora
i el condueix a conviure, sense que la protecció sigui massa
i a tastar el líquid de l'autoestima que el refresca i li espurneja la galta.

© del poema: Joan Guerola, 1975

Joan Guerola

